

Љубомир Вулићевић
КРАТКА ШЕТЊА ЧУБУРСКИМ ПАРКОМ

Уредник
Зоран Колунџија

Љубомир Вулићевић

КРАТКА ШЕТЊА ЧУБУРСКИМ ПАРКОМ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

*„Није ѿоѿребан камен
да се разбије
срце од ѿорцелана:
довољан је хладан ѿоїлед.“*

(Хафиз, 1320–1389)

ШАРЕ НАШИХ ПУТЕВА

С' вечери,
после летњег
пљуска,

ниско изнад
хоризонта,

на трен,

небо засветли
и угледам дугу.

Заиста,
заиста,

прелепо је
Чудотворчево дело

и у њему шаре
наших путева,
Божијих.

РОБИЊА

(Свиће)

Душо,
робињо,

у тамну се
свиљу
промећеш,

пламтиш,
виловита,

као
у суноврату,
у теби хучи
звездано јато,

искре
пупољци
вечне ватре,

играш,
да би себе
видела,

лебдиш
између светова,
недозвана,

увиреш
и извиреш,
ни из чега,

опстајеш,
тамо,
где ниси.

Заплеши,
о,
још једном,
заплеши,

на карневалу,

у свечаној паради
лудости
и тајанственог
бесмисла,

слободна
(виде ли,
ико, ватру
у оковима?),

гола
и пркосна.

На рубу бездана,

сабласне сенке
небеских пирана,

раздиру
твоју двојницу.

Свиће.

ВЕЧНА ДЕЦА

(I)

Не зна се
ко нас,

овог трена,

сања,

нити у које
од нас,

Он,
овог трена,

гледа.

Физика се,
кажу,

враћа Њему,

Он се,
кришом,

заобилазећи
Света места,

фарисеје
и пророке,

враћа нама,

голоруким
и неспремним,

само нама,
јер,
једино нас,

овде,
у времену,

има.

Ми смо
породични,
готово срећни
људи,

трајемо
у сну
крилатих душа
Вечне деце.

Не хајући
за то,
мој друг,

Шеки
Милошевац,

јури лептире
по Хомољу,

оне,
са шаром

на крилима
налик
одећи харлекина

и оне,
у својој глави.

Његов двојник,
један од чувара
Фатаморгане,
успут,
нехајно,

расипа
чудесно
бисерје рима,

ноншалантно,
уз осмех,
каже,
да, иако га,
у дну неког
планинског кланца,
понекад
стигне пљусак

– никад не покисне,

следећи,
само њему
видљив,

траг.

Сходно законима
квантне физике,

складно је расут
по свету.

Недавно је,
вели,
једним
својим делом,

нашао
сродну душу,
негде
испод Алпа,

тамо,
где је трава
најзеленија,

некакву Францускињу,

тренутно је,
каже,
највољенији
мандарин
њених снова,

јер,
како би га,
иначе,
онако распуштеног
и раздељеног,

некаква Немица

могла да разуме,
а камоли да воли?

На другом крају
локалног неба,

локални Салијери
гризе нокте
над својим
јаловим стихом.

Обојица се
башкаре
на ливадама

мога гостољубивог
аутизма.

Не срећу се,
не маре
један за другог.

Понекад,
понаособ,

срећем обојицу.

Дакле,
свеукупно,
тројица?

Или, нас,
неколико?

Можда,

Један?

Вероватно,
у свеколиком уму,
неразбројива

Једност.

Из неког разлога,
пишем(о).

Или,
само
умишља(о)
да пишем(о):

нема нас
у Каталогу
Духа племенитог.
Свакако,
део смо поворке
кошмара
из снова Вечне деце.

Неизвесно је:

крик сове
у последњем
ноћном лову,

залутали
ноћобдија,